

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570696752/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Latter tabte sig i næste Birkeskov, „man opdager denne Egns Fortryllelse?“

„Tilforladelig, min Herre!“ svarte jeg, i det jeg med eet vaagnede, „jeg seer intet andet Middel dertil; men er det det eeneste, troer jeg det ogsaa fuldkommen probat“ –

„Jeg vilde ikke have noget derimod,“ sagde han, „dersom jeg ikke selv saa ofte havde forsøgt det, uden at spore denne Virkning“ –

„Men De har formodentlig kun forsøgt det i Deres Vogn, min Herre! Troe mig at denne Forskiæl er overmaade betydelig. Man drømmer ganske anderledes til Fods end til Vogns! De maae allerede ofte have lagt mærke til, at en Drøm i Deres Vogn er langt anderledes beskaffen end en Drøm i Deres Kirkestoel, og en Drøm i Deres Kirkestoel igien langt anderledes end en Drøm i Deres Seng.“

„De er en besynderlig Philosoph!“ sagde han med en Mine, som hævede Rangen i dette Udtryk til en Compliments høieste Værdighed – Jeg lod, som jeg ikke hørte det –

– „Og en Drøm til Fods i Lüneburger Heide overgaaer nu alle Drømme“ – blev jeg ved og bukkede mig temmelig dybt – „især naar man vækkes deraf paa en saa behagelig Maade.“

Jeg veed ikke af hvad Aarsag, om for den smagfulde Equipages Skyld, eller fordi han havde en vis *Freeports* Mine, eller fordi ved hans første Stilleholden Mylord *What then?* randt mig i Sinde – men hidindtil havde jeg holdt min Ubekjendte, uagtet han talte tydsk, for en Engellænder.

„Mit Navn er C**“, sagde han, da jeg paa hans Forlangende havde sagt ham mit Navn og mit Fødeland – „Min Familie maatte flygte med de øvrige Hugenerter fra Frankrig – jeg var eene midt i en fremmet Verden i en Alder, hvori man bruger Leden – men jeg har været ligesaa lykkelig, som flittig, har erhvervet mig en anseelig Formue, som sætter mig i Stand til hvert Aar at giennemreise et Stykke af Europa med al muelig Bequemmelighed – og har i den øvrige Tid af mit Liv, nemlig alle Vintre, en Beskæftigelse, som ved Vanen er bleven mig Fornødenhed.“

„Paa denne Maade,“ gientog jeg, „har Tilfældet efter al Anseelse bragt de to forskielligste Reisende sammen, der nogen-

sinde have spadsert med hinanden giennem denne Hede." Jeg fortaite ham endnu kortere min Historie end han havde fortalt mig sin – han udførte derpaa nøiere hvad han alt havde sagt mig – jeg ligeledes; og neppe havde vi paa denne Maade spadseret en halv Miil, før vort gjensidige Bekjendskab var fuld­stændigere end det ved mange Aars daglige Omgang i en Stad sandsynligviis havde villet blive det.

Hede-Philosophie

„Jeg holdt Dem strax for en Stoiker“ – sagde han – „hvorfor holdt De mig?“ – „For en Epicuraer," svarte jeg. – „De er meget oprigtig!“ „Paa en Skueplads, som denne, behøves ingen Måske," blev jeg ved.

– „*To be or not to be that is the question!*"*

Han anbragte denne første Linie af Hamlets Monolog over Selvmord med en saa betydende Mine, med en saa betydende Tone ved denne, som det syntes mig, meget lidt passende Leilighed – at jeg strax sagde til mig selv: Enten er denne Mand en Nar eller en Viis! i det han bad mig ind i sin Vogn, som langsom rullede ved Siden af os, og som han i dette Øieblik bød holde stille. Jeg imodtog Tilbuddet – vi satte os – og Kudsken kørte til.

Aristipp selv havde ikke kunnet ønske at sidde mageligere. Jeg længtes efter Opløsningen af den dobbelte Opgave: *To be? or not to be? – og Nar? eller ikke Nar?*

„Jeg gad afhandlet denne Materie med alle tænkende Mennesker“ – begyndte han. „De maa tilgive mig, at jeg syntes at fremtrække den ved Haarene; men Tiden er for kort i denne Verden til lange Preliminariet“ –

Han er ingen Nar! sagde jeg ved mig selv – „Jeg frygter," udbrød jeg høit, „at min individuelle Mening om denne Shakespearske Linie er alt for individuel til at –

„Jo individuelle jo kjærkomne!“ – sagde han hurtig.

Han er aldeles ingen Nar tænkte jeg. „Min særdeles individu-

* *At være til, eller ikke at være til, see det er Kauden!*